

Sygn. akt V KK 239/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący)

SSN Dariusz Świecki (sprawozdawca)

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Anna Kowal

w sprawie P. S.

skazanego za przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 22 listopada 2012 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 14 czerwca 2011 r.

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym,**
- 2. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 22 marca 2011 r. oskarżony P. S. uznany został za winnego:

1. ciągu przestępstw z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

popelnionych w sposób opisany w pkt I, IV i V i za ten ciąg przestępstw na podstawie art. 58 ust. 1 tej ustawy w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności,

2. ciągu przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popelnionych w sposób opisany w punktach II, III, VI i VII i za ten ciąg przestępstw na podstawie art. 59 ust. 1 tej ustawy w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 10 zł.

Na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. Orzeczono także o nawiązce i przypadku korzyści majątkowej oraz o kosztach postępowania sądowego.

Wyrok ten został zaskarżony w całości przez obrońcę oskarżonego.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 14 czerwca 2012 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku na korzyść skazanego wniósł Prokurator Generalny zaskarżając go w całości i zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, to jest art. 433 § 1 k.p.k., polegające na nienależytej kontroli odwoławczej i utrzymaniu w mocy zaskarżonego na korzyść oskarżonego wyroku sądu pierwszej instancji, wydanego z rażącym i mającym istotny wpływ na treść wyroku naruszeniem art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. oraz w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. przez zaniechanie wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy związanych z uprzednią karalnością oskarżonego, co doprowadziło:

- do skazania w pkt 1 za ciąg przestępstw z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popelnionych w czerwcu 2009 r., w listopadzie 2009 r., i w listopadzie – grudniu 2009 r. stanowiących element czynu ciągłego z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popelnionego w 2009 r., za który P. S. został prawomocnie skazany w pkt 1 wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 7 września 2010 r., sygn. akt II K, co stanowi bezwzględną przesłankę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

- do wadliwego określenia granic czasowych przypisanego oskarżonemu w pkt 2 ciągu przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełnionych w okresie od lipca do sierpnia 2009 r., w sierpniu 2009 r., w okresie od połowy stycznia do marca 2010 r. oraz w lutym 2010 r., pomimo tego, że w pkt 2 prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 7 września 2010 r., sygn. akt II K ..., P.S. został skazany za popełnienie ciągu przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełnionych w okresach od listopada 2009 r. do stycznia 2010 r. oraz w okresie od sierpnia 2009 r. do listopada 2009 r.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, albowiem przeprowadzona przez Sąd odwoławczy kontrola zaskarżonego wyroku nastąpiła z rażącym naruszeniem art. 433 § 1 k.p.k., co miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku. Zgodnie z tym przepisem sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego. W rozpoznawanej sprawie, wyrok Sądu pierwszej został zaskarżony w całości na korzyść oskarżonego. Tym samym powinien podlegać kontroli odwoławczej z punktu widzenia wszystkich podstaw wskazanych w art. 438 k.p.k. Dotyczyło to także konieczności zbadania prawidłowości przypisania oskarżonemu przestępstw z art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że Sąd Rejonowy wydając w tej sprawie wyrok nie dysponował aktualnymi danymi o karalności oskarżonego i w związku z tym nie wiedział, że został on prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 7 września 2010 r., sygn. akt II K ..., m.in. za dwa ciągi przestępstw z art. 58 ust. 1 i z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w skład których wchodziły przestępstwa popełnione w podobnych okresach czasu i w warunkach czynu ciągłego. Tym samym również Sąd Okręgowy przeprowadzając kontrolę odwoławczą zaskarżonego wyroku nie wiedział o uprzednim skazaniu oskarżonego za tego samego rodzaju przestępstwa. Jednak ta okoliczność nie oznacza, że nie doszło do rażącego naruszenia art. 433 § 1 k.p.k., gdyż zarzut kasacyjny, tak jak i zarzut apelacyjny skierowany jest przeciwko wyrokowi, a nie sądowi, który go

wydał. Wyrok Sądu odwoławczego dotknięty jest wskazanym uchybieniem, choć nie zostało ono „zawinione” przez ten Sąd.

Prawomocne skazanie oskarżonego wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 7 września 2010 r., sygn. akt II K ..., za dwa ciągi przestępstw z art. 58 ust. 1 i z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy przyjęciu co do poszczególnych przestępstw konstrukcji czynu ciągłego, powodowało konieczność skontrolowania, czy zaskarżony apelacją późniejszy wyrok tego Sądu, skazujący oskarżonego również za przestępstwa z art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nie został wydany pomimo istnienia ujemnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej (art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.).

W kasacji zasadnie wskazano, że taka przesłanka w niniejszej sprawie może zachodzić w stosunku do przestępstw przypisanych w pkt 1 i pkt 2 wyroku Sądu Rejonowego z dnia 22 marca 2011 r., z tym że co do przestępstw przypisanych w pkt 2, to nie co do wszystkich czasokres ich popełnienia pokrywa się z czasem popełnienia przestępstw przypisanych w pkt 2 wyroku Sądu Rejonowego z dnia 7 września 2010 r., sygn. akt II K

Z tych też względów zachodzi konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W tym postępowaniu Sąd ten powinien uzupełnić pierwszoinstancyjny przewód sądowy przez dopuszczenie z urzędu i przeprowadzenie na rozprawie apelacyjnej dowodu z dokumentu w postaci wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 7 września 2010 r., sygn. akt II K ... (art. 452 § 2 k.p.k.). Następnie w oparciu o ten dowód ponownie należy poddać kontroli odwoławczej zaskarżony wyrok, także pod kątem zaistnienia ujemnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej. Oceniając zakres jej działania w wypadku uprzedniego skazania za czyn ciągły, Sąd Okręgowy powinien mieć na względzie poglądy wyrażone w tej kwestii w orzecznictwie Sądu Najwyższego (np. wyrok SN z 26 lipca 2007 r., IV KK 153/07, Lex nr 310631).

W wypadku stwierdzenia ujemnej przesłanki procesowej lub uznania, że zachodzi też konieczność dokonania modyfikacji czasokresu zarzucanych oskarżonemu przestępstw w warunkach czynu ciągłego, Sąd odwoławczy powinien wydać orzeczenie korygujące uchybienia, jakich dopuścił się Sąd pierwszej instancji.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

